

stilling bethdelig mere Bøgt, end det faar i dette Øjeblik med de mange spredte Forslag, der nu foreligge.

Paulin: Ærede Medlemmer ville maaske have lagt Mærke til, at ogsaa jeg staar som Mindretal i Udvalget. De ville kunne se af Betænkningen, at jeg ikke har været i Stand til at tiltræde Forslagets Hovedtanke, nemlig den at indføre borgerligt Ægtefæls for alle og enhver uden Undtagelse, medens man samtidig stiller det frit for vedkommende, om de ville modtage den kirkelige Indvielse af Ægtefælet eller ej. Naaget jeg i Betænkningen har anført de Grunde, der have været bestemmende for min Stilling til dette Spørgsmaal, skal jeg dog ikke undlade yderligere her at knytte nogle faa Bemærkninger dertil. Det vil vist erkendes af alle, at den Reform, man her vil søge at gennemføre, er af indgribende Betydning, ikke alene fordi dens Bestemmelser her ville komme til at gælde næsten alle Mennesker uden Undtagelse i hele Samfundet, men ogsaa og navnlig fordi, hvad man dog vel vil erkende, Ægtefælet ifølge sit Væsen og sin Betydning danner Grundlaget for hele Samfundslivets Udvikling, og det ikke alene i borgerlig, men i særlig Grad ogsaa i aandelig Henseende. Det er jo Ægtefælet, der danner de mange store og smaa Hjem overalt i Landet, og det er atter disse Hjem, der udgøre Fundamentet for hele Samfundet. Det vil derfor efter mit Skøn være af overordentlig stor Betydning, om man kunde skabe Betingelser for, at disse mange større eller mindre Hjem kunne blive saa gode og lykkelige som muligt, for saa vidt Lovgivningen er i Stand dertil. Jeg skal ikke her komme ind paa at udvikle, hvorledes et Ægtefæls eller et derved dannet Hjem efter mit Syn paa denne Sag burde se ud, det vilde maaske føre for vidt, jeg skal indskrænke mig til at omtale, hvad jeg for øvrigt har udtalt i Betænkningen, at det er min fulde Overbevisning, at et kristeligt Grundlag er den første og vigtigste Betingelse for et lykkeligt Ægtefæls og et godt Hjem. Naar jeg har den Overbevisning, og jeg samtidig ser paa dette Forslag, som man her vil søge gennemført, kan jeg ikke skønne rettere, end at dette Forslag betegner et overordentlig stort Tilbagestrid, set fra et kristeligt Synspunkt. Thi hvad er det, man vil gøre her? Man vil borttage Ægtefælsens guddommelige Oprindelse og reducere det til en borgerlig Institution, en Forening af to Mennesker, der have besluttet sig til at bo og bygge sammen, og af hvilke man kan forlange, at de skulle være i Stand til at

opfylde nærmere angivne Betingelser, der vedrøre det borgerlige Samfundsliv. Samtidig vil man ikke afstæffe den kirkelige Indvielse af Ægtefælet, men stille det frit, om vedkommende vil modtage denne. Og hvorfor vil man nu gøre dette? Jo, siger man, fordi man haaber, at der paa den Maade skal komme mere Sandhed ind i Ægtefælet. Man bør ikke tvinge nogen, siger man, til at modtage kirkelig Indvielse af deres Ægtefæls, lige saa lidt som man nu tvinger Folk til at lade deres Børn døbe eller gaa til Gaa til Alters. Det kan for saa vidt se meget smukt og stønt ud, men naar man saa samtidig haaber — og jeg tror at turde forudsætte, at det ærede Flertal nærer det Haab, som jeg for øvrigt ogsaa for mit Vedkommende antager vil gaa i Opfyldelse — at en stor Del alligevel vil søge den kirkelige Indvielse af Ægtefælet, naar vi saa dette Forslag gennemført, vil jeg dog tillade mig at spørge: Hvor bliver saa Sandheden af? Mener man, at naar man stiller det frit for vedkommende, skalde det i Kirkeligheden bevirke et saadant Omflag i Menneskene, at nu kommer der da en virkelig Trang til Stede? Eller mener man, at disse mange Mennesker, der lade deres Børn døbe eller gaa til Alters, komme til en virkelig fuld Forstaaelse af disse store Maademidlers dybe og evige Betydning? Nej, jeg tror ikke, at det ærede Flertal er saa naivt at tro dette. Naar jeg har udtalt, at jeg tror, at en stor Del Mennesker alligevel vil søge den kirkelige Indvielse af Ægtefælet, mener jeg paa den anden Side, at der vil blive en hel Del Mennesker, der ikke vil gøre dette. Først og fremmest antager jeg, at de aabenbare Modstandere af Kirken, de saakaldte Fritænkere, ville vrage den kirkelige Indvielse af Ægtefælet, men desuden vil der ganske sikkert være en hel Del andre Mennesker, der egentlig ikke staa fjendtlig over for Kristendommen, saakaldte letfindige eller ligegyldige Mennesker, der ogsaa ville gøre det. Over for saadanne Mennesker tror jeg, at Kirken har den Pligt at kalde paa dem. Men naar det ærede Flertal i Betænkningen udtaler som noget af det, der har været bestemmende for det til at komme frem med Forslaget, Henhnet til Kirken, som derved vilde befries for Skinnet af at ville tiltvinge sig Folks Søgning eller at ville opretholde en falsk og indbildt Indflydelse paa Sjælene, ved jeg ikke, hvorledes det ærede Flertal vil kunne forsvare denne Udtalelse. Jeg tror, det ærede Flertal tager fuldstændig fejl i den Henseende. Jeg tror slet ikke, at dette at fuldføre den kirkelige Indvielse paa nogen Maade kan siges at være at opretholde en falsk